

UN VEÏNATGE TRIANGULAT

La renovació d'aquest Carrilet, el seu renaixement amb una perspectiva eixamplada —el missatge és el missatge—, és ja de per sí bona notícia que la mateixa revista ens porta, com aquells nadons que a Castella es diu que “traen el pan debajo del brazo”. Perquè és així, cal desitjar —com correspon a tot naixement o renaixement— que la voluntat manifestada de ser nexa entre les poblacions “ridaurines” arrelli i llevi fruits dels bons.

Aquest veïnatge nostre, tan apretat, confortable i reconfortant alhora, a l'empara de la vall de l'antic Ridaura, l'he vist de sempre com un fet —o potser més, una condició—, que marca cada una de les poblacions, en llurs respectives autenticitats, amb senyals de les altres dues. Sant Feliu, en bona part, és com és per la proximitat viva —històrica i actual— de les altres dues poblacions, cosa que igualment passa, i és natural, amb Santa Cristina i Castell-Platja d'Aro.

Geomètricament, formem un triangle gairebé equilàter, dibuixat al Nord i una quarta a l'Est per les Gavarres, pel mar a la resta del Llevant fins el Garbí (girant com les agulles del rellotge) i per l'extensa muntanya entotsolada de l'Ardenya des de Garbí fins al Mestral; entre el Mestral i el Nord, el collet de la Costa de n'Alou, per on sortim a la terra més alta del Gironès, Pel mig del “tri-costats”, transcorria des del naixement del riu a l'ampla soladat blava del mar, el nostre mutilat Ridaura ara cec i sèc, bisectriu que era, viva i sàvia, del triangle emblemàtic.

Jo ara posaria en marxa la meua antiga convicció, argumentant a l'interior i a l'entorn de la perfecció canònica del nostre triangle, d'aquest veïnatge triangulat, però en faig estalvi al lector benèvol. Sigui només per mencionar la complementarietat dels tres nuclis de població: el potent centre comercial amb la generosa nansa de sorra i mar

que és Platja d'Aro amb la seva platja; l'ampla extensió, tan plausible i proveïdora de serenors, de bona part del terme municipal de Castell d'Aro i tot el de Santa Cristina, i la petita ciutat que és —i si no fos no podria improvisar-se— Sant Feliu de Guíxols. Valgui això dit com a descripció de les essencialitats dels tres topònims no pas com a dedicacions exclusives de cada un d'ells.

Així vist, el nostre espai podria ser definit com una perfecció geomètrica, la triangulació del veïnatge, el recíproc perfeccionament de les proximitats es complementen: una riquesa comú, trossejada i repartida com l'evangèlica túnica sense costura.

El temps, gran transformador, ha rosegat les antigors i el que abans era distància ara és velocitat, allà on els camps i les hortes existien benèvol, s'hi ha difòs una irreculable urbanificació. El que eren espais per la convivència pausada amb les coses i les persones ha esdevingut espai de producció, ben sovint d'especulació. Necessitem fer un esforç per no caure sense remei en la daurada sordidesa monetària; cal enriquir els espais, fer viva la comunicació, estimular les òsmosis dins el triangle. És necessària una defensa assenyada del territori, fent de manera que, alhora que se'n treu profit, el paisatge funcioni.

Jo penso que El Carrilet, segona etapa, hauria de ser un instrument d'aquesta i altres necessitats que el nostre espai té, que si manquen a satisfer-les, deixarem de ser “la riquesa comú i diferent” que vam ser i que potencialment serem en el futur.

Això escrit, no ho és per allò que es diu de “fer volar coloms” sinó per “deixar que els coloms volin”. Perquè negant el primer (el fer volar) el que de vegades es fa és el segon (no deixar-los volar).

JOSEP VICENTE
Alcalde de Sant Feliu de Guíxols

Sant Feliu de
Santa Guíxols
Cristina
Platja
d'Aro